

Sygn. akt VI U 3090/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Ewa Milczarek

Protokolant – sekr. sądowy Sylwia Sawicka

po rozpoznaniu w dniu 18 marca 2014 r. w Bydgoszczy

na rozprawie

odwołania: H. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 2 września 2013 r. i 4 października 2013 r.,

znak: (...)

w sprawie: H. K.

przeciwko: Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o emeryturę

- 1) zmienia zaskarżone decyzje w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu H. K. prawo do emerytury od dnia (...)
- 2) stwierdza, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Na oryginale właściwy podpis.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19 sierpnia 2013 r. oraz kolejną decyzją z dnia 4 października 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. – po rozpoznaniu wniosku H. K. z dnia 2 września 2013 r. – odmówił wnioskodawcy przyznania emerytury, powołując się na przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.) oraz ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 153, poz. 1227 ze zm.).

W uzasadnieniu tej decyzji organ rentowy wskazał, iż zgodnie z art. 184 ustawy emerytalnej w związku z § 4 wskazanego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów ubezpieczonemu urodzonemu po dniu 31 grudnia 1948 r. emerytura przysługuje jeżeli spełnił łącznie następujące warunki :

- osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn ;

- nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego;
- rozwiązał stosunek pracy, w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem;
- w dniu wejścia w życie ustawy emerytalnej, to jest 1.01.1999 r. osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący 25 lat dla mężczyzn, w tym okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wykonywanego stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, obowiązującym na danym stanowisku pracy, wynoszący co najmniej 15 lat.

Przyczyną odmowy przyznania emerytury było to, iż do dnia 1 stycznia 1999 r. nie został udowodniony przez wnioskodawcę wymagany 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, przy czym organ rentowy nie uwzględnił jako tego rodzaju okresu, przepracowanego przez wnioskodawcę okresu 2.04.1973 r. do 31.07.1991 r. w Państwowym Ośrodku (...) w T., gdyż przedłożone przez niego świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach określało inaczej stanowisko pracy ubezpieczonego niż wskazano to w świadectwie pracy ubezpieczonego.

Powyższą decyzję zaskarżył w całości odwołaniem wnioskodawca, domagając się jej zmiany poprzez przyznanie mu prawa do emerytury oraz zasądzenia kosztów procesu.

W uzasadnieniu swego stanowiska procesowego wnioskodawca twierdził, iż w okresie zatrudnienia w okresie od 2.04.1973 r. do 31.07.1991 r. w Państwowym Ośrodku (...) w T., będąc zatrudnionym na stanowisku elektromontera, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace przy montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych, czyli wykonywał prace wymienione w wykazie A, dziale II (prace w energetyce), stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze i tym samym spełnił warunki do zaliczenia tego okresu jako okresu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach a na okoliczność wykonywanej pracy powołał dowód z przesłuchania świadków.

Pozwany organ rentowy wnosił o oddalenie odwołania, podtrzymując swoje stanowisko przedstawione w treści zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił i rozważył, co następuje :

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli :

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat – dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27,

przy czym emerytura ta przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy – w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Powołany przepis art. 184 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej, mówiąc o dotychczasowych przepisach, które wymagają legitymowania się przez osobę wnioskującą o emeryturę okresem pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, odwołuje się do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego

pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Paragraf 4 ust. 1 tego rozporządzenia stwierdza, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki :

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący : 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn;
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Wnioskodawca w dniu(...)r. ukończył 60 lat, posiadał ogólny staż emerytalny na dzień 1 stycznia 1999 r. w rozmiarze 29 lat, 5 miesięcy i 25 dni, nie był członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

Spór w niniejszej sprawie sprowadzał się do tego, czy wnioskodawca legitymuje się co najmniej piętnastoletnim okresem pracy w szczególnych warunkach, w rozumieniu przepisów wskazanego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwalał na pozytywne rozstrzygnięcie tej kwestii. Ubezpieczony, urodzony (...)r., zatrudnił się 2.04.1973 r. w Państwowym Ośrodku (...) w T. jako elektromonter. Szkołę zawodową ukończył w 1971 r. w zawodzie elektromontera i pracował przed podjęciem pracy w Państwowym Ośrodku (...) w Zakładach (...) jako elektromonter. W czasie pracy w Państwowym Ośrodku (...) w T. - aż 31.07.1991 r. ubezpieczony wykonywał wszelkiego rodzaju prace przy sieci elektroenergetycznej, czyli prace przy budowie rozdzielni, linii napowietrznych, układaniu kabli wysokiego napięcia, pracował przy montażu urządzeń elektroenergetycznych - transformatorów, przy ich wymianie , pracował też przy stawianiu słupów do przesyłu energii. To była stała praca ubezpieczonego w spornym okresie w pełnym wymiarze czasu pracy co najmniej 8 godzin dziennie. Ubezpieczony nie korzystał w trakcie zatrudnienia z urlopów bezpłatnych. Ubezpieczony nie zwrócił uwagi na to, że w świadectwie pracy określono jego stanowisko pracy jako elektryka.

W świadectwie pracy ubezpieczonego z dnia 31.07.1991 r. wskazano, że pracował on w Państwowym Ośrodku (...) w T. jako elektryk. W świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach wystawionym dnia 4.04.2013 r. przez Urząd Miasta w T. wskazano natomiast, że w spornym okresie pracował on jako elektromonter.

Dowody z dokumentów zebranych w aktach sprawy powoda (nadesłanych przez podmiot archiwizujący te akta) potwierdziły fakt zatrudnienia powoda stale i w pełnym wymiarze czasu pracy – przez cały okres zatrudnienia w Państwowym Ośrodku (...) w charakterze elektromontera.

dowód : zeznania świadków : M. K. i S. B. oraz dowód z przesłuchania powoda –zapis protokołu rozprawy, płyta k.44 akt sprawy, świadectwa w aktach rentowych ubezpieczonego, dokumenty w aktach osobowych powoda.

Powyższe dowody wskazują zatem spójnie, jednoznacznie i wiarygodnie, iż w spornym okresie powód wykonywał pracę w szczególnych warunkach przy montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych na stanowisku elektromontera, czyli wykonywał prace przy montażu i remoncie urządzeń elektroenergetycznych wymienione w dziale II wykazu A (prace w energetyce), stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

W tym stanie rzeczy na podstawie art. 477 § 2 k.p.c., w związku z powołanymi we wcześniejszych rozważaniach przepisami prawa materialnego, Sąd Okręgowy zmienił zaskarżone decyzje i przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury od dnia spełnienia przez niego ostatniej przesłanki nabycia tego prawa, to jest osiągnięcia wieku 60 lat.

W punkcie II sentencji wyroku Sąd Okręgowy orzekł o braku odpowiedzialności pozwanego organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Przepis art. 118 ust. 1a ustawy emerytalnej nie pozwalał na przyjęcie tej odpowiedzialności po stronie Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B. albowiem – jak już wcześniej wskazano - samo świadectwo wykonywania przez wnioskodawcę pracy w szczególnych warunkach z dnia 15 marca 2009 r. nie mogło – z uwagi na rozbieżność treści tego świadectwa z zapisem w świadectwie pracy ubezpieczonego – stanowić samoistnej podstawy uwzględnienia wniosku powoda o emeryturę.

SSO Ewa Milczarek